

Výlet

Wal Kellehey konečně dosedl na improvizovanou lavičku skládající se z jednoho velkého kusu skály a pomyslel si jak je rád, že už má výstup za sebou. Samým vyčerpáním ho ani nenapadlo podívat se kolem sebe na tu úžasnou scenérii.

"Lone! Kámo. Jsi pomalejší!"

"No jo pořád." odpověděl ledabyle Lonel Darkijev a s velkým oddechnutím dosedl vedle Wala.

Ten začal probírat obsah batohu a hledat něco k jídlu. Po chvílce našel vysokoenergetické tyčinky. Jednu podal Lonelovi.

Ticho kolem nich narušoval jen příjemný horský vítr.

"Lone, vidíš tamhleten bod na obloze?"

„No jasně, je to stíhačka, ale nechápu co tady, uprostřed hor, můžou nacvičovat.“

"Podívej, poletí přímo nad námi." dodal v rychle rostoucím hluku Wal.

Oba si museli zacpat uši. Obrovský hluk motoru spalujícího metanotoxinum dosahoval prahu bolesti.

Letadlo konečně zmizelo.

"Co to má znamenat? Člověk si vyjede na dovolenou, a oni mu na tom nejpustším místě začnou lítat nad hlavou trysk...?" Poslední slovo nedopověděl, protože mu to ohromný zápach spadlých zplodin z motoru letadla nedovolil. Lonel měl už hlavu schoulenou u nohou a snažil se dát si něco před nos a ústa.

Zápach začal pomalu opadat. A Lonel vstal.

"Už mi začíná docházet proč létají hlavně tady."

"Proč?" Opáčil Kellehey a ihned vzápětí dodal: "Myslíš kvůli tomu smradu?"

"Přesně. Není tomu tak dávno, možná měsíc, co jsem v novinách četl něco o novém druhu paliva, prý úspornějším a výkonnějším. Teď už vím, proč ještě nezačala jeho větší rafinace, a to to sváděli na vysoké náklady na výrobu."

"No nechci si představit co by se stalo, kdyby tím nahradili stávající MT. Asi bych se přestěhoval na Nantest a pěstoval travku."

"To jsou fóry." Dodal pobaveně Darkijev.

Oba se napili z čutory a Kellehey vytáhl mapu. Začal do ní zakreslovat trasu, po které se vydají zpátky do nejbližšího tábora. Po chvílce byl přerušen.

"Wale, někdo je tu s náma!"

Wal zvedl hlavu a deset metrů od nich stála žena. Stála k nim zády a dalekohledem skenovala okolí. Vypadala, že něco hledá.

"Eh, haló?"

Žena se otočila a trochu vyděšeně řekla: "O, co tu děláte? Teda, promiňte mi, já jsem Betty, vy jste horolezci?"

Zatímco Lonel nervózně přešlapoval na místě, jako vždy v přítomnosti atraktivní ženy, Kellehey se ujal iniciativy: "Dalo by se to tak říct. Já jsem Wal Kellehey a tohle je můj kolega a nejlepší přítel Lonel Darkiev. Vůbec jsme si vás za náma nevšimli."

"Opravdu? Vlastně, já nejsem moc nápadná."

"Smím se zeptat co s tím triedrem hledáte, že se tak vehementně rozhlížíte na všechny strany?"

"No, vlastně, máte pravdu, něco hledám. Dole ve městě byla vypsána odměna za zabití sněžného muže." Načež ji přerušil smíchy vyprsknoucí Kellehey, který v zápětí rychle zvažněl: "Jaká odměna? Myslíte peníze?"

"Vy o tom nevíte? Starosta nabídl celých sto tisíc creditů za hlavu jedné z těch bestií."

"To je sice pěkné," vložil se do rozhovoru i Darkijev, "ale takový tvor přece neexistuje. Jediný zástupce primátího druhu jsme my sami a sněžný muž je jen v pohádkách. Důkaz jeho existence je maximálně tak falzifikát nějaké stopy ve sněhu."

"Jak myslíte chlapci. Tak se tu mějte." Řekla Betty a zmizela.

"No to se ti povedlo, taková baba a ty ji těma svýma kecama odeženeš." Řekl našťavaně Kellehey.

Darkijev zíral před sebe.

"Kam koukáš?"

"Mám pocit, že ji támhle vidím." a ukázal na nedaleký pahorek.

Kelleheyovi to taky došlo. "Vona zmizela, viděls to?"

"Viděl."

"Viděl? To je všechno co řekneš? Před očima ti zmizí člověk a ty ani nehneš brvou! Hele Lonele, já jdu za tou ženskou, aby nám to pěkně vysvětlila."

"Právě teď zmizela i z támhletoho kopečku. Stála tam a najednou se vypařila."

Vykročivší Wal ihned zastavil. "Betty, Betty, to jméno mně někoho připomíná."

"Měli bychom, Wale, jít zas dolů. Tohle je divný"

"OK, máš recht, kamaráde." Ale v Kelleheyově hlavě hryzalo pomyšlení na její jméno a těch sto tisíc babek. Nevydržel to. Vyndal dalekohled a začal si prohlížet okolní, sněhem poprášené vršky.

"To snad nemyslíš vážně Wale. Nechceš ho začít hledat, že ne?"

"Jen pomysli na ty prachy! O těch se ti ve výzkumáku ani nesnilo."

"Jdem prostě zpátky!" Řekl silnějším hlasem, který ho samotného překvapil.

"No jo, jen klid."

Vydali se na zpáteční sestup, ale Kellehey se svého dalekohledu nechtěl přes poznámky kolegy vzdát a každou chvíli se rozhlížel po okolí.

Asi po půl hodině cesty se Darkiev zastavil a začal něco zkoumat. Walovi chvíli trvalo, než ho došel. První, čeho si všiml, byly stopy. Stopy v jedné z posledních sněhových brázd nafoukaných větrem v těchto výškách. Otisky vypadaly jako člověčí. Ale normální člověk by měl obuté boty a neměl tak veliká chodidla.

"Betty měla pravdu kamaráde. Kde by se tady vzal pobíhající nahý člověk s nohou větší než má tvoje matka?"

Darkijev si ale sarkastické poznámky nevšímal. "Jen se na to podívej! Ten tvor musel vážit

nejmín dvěstě kilo. Támhle ty stopy pokračují."

Kelleheyovi se na okamžik viditelně zablesklo v očích. Předešel Lonele a vydal se vehementně po stopách. Ale už po padesáti metrech se oba zastavili.

"Tady sníh končí, nevím jak budeme stopy hledat dál." řekl Lonel Darkiev.

"Musel jít tudy," ukázal Kellehey na jedinou poměrně schůdnou trasu, „pojď, ještě ho dohoníme."

Darkiev, kterého nelákala ani tak vypsaná peněžní odměna jako spíš představa slávy za nalezení tak vzácného druhu se vydal za Kelleheyem.

Terén byl čím dál obtížnější, ale podařilo se jim najít další stopu. Našli na zemi krvavý flek. mysleli si, že zde tvor ulovil svoji kořist. Pomalu se začalo stmívat.

"Wale, neměli bychom o sobě dát vědět?"

"Jseš blázen? Bude jim divný, proč jdem tudy a určitě pro nás pošlou. S nikým jiným se dělit

nebudu."

Zastavili se.

Sto metrů před nimi čněla vysoká skála a dál nebylo kam jít. Kellehey vytáhl dalekohled, tentokrát již aktivoval noční vidění.

"Jinam jít nemohl." Řekl a podíval se směrem ke skále.

"Vidíš něco?"

"Kamaráde, myslím, že ho máme. Je to pěkný špekoun. Podívej se sám." a podal Lonelovi dalekohled.

"Máš pravdu. A dokonce tam má mladýho. Je docela roztomilej jak si tam hraje."

"Cha, moc si ho nezamiluj. Za něj by nám měli dát zvláštní prémii."

"Nemyslíš Wale, že bude bezpečnější zabít toho malýho, než si to zblízka rozdat s dvěma metrákema masa?" řekl Darkiev, kterého už taky pomalu převládala touha peněz a slávy.

"Souhasím, žádné zbraně až na můj vojenskej nůž a možná ještě cepíny tady nemáme, a prát se s tím mackem fakt nechci. Počkáme, až odejde pro potravu a pak se na to mládě vrhnem."

A opravdu, po necelé hodině se velký tvor vzdálil a nechal mládě o samotě.

"Teď je ten čas!" řekl Wal a oba se potichu začali přibližovat k opuštěnému doupěti.

Tvoreček ne nepodobný lidskému dítěti už spal. "Na tři," řekl pološeptem Wal. Jakmile dopočítal tři, vrhli se oba na bezbranného tvorečka. Wal ho bodl nožem do srdce, Lonel mu držel ústa, aby nestihl volat staršího samce o pomoc. Ale z ničeho nic vyskočila ze stínu polojeskyne velká silueta dospělé samice a začal bránit svoje mládě. Vrhla se na ubožáka Darkieva, kterého povalila z umírajícího zvířete. Zaskočený Kellehey nevěděl, co má dělat. Vyhoupl se na nohy a hodil nůž do zad obludy. Byl slyšet obrovský sten a obluda se otočila směrem ke Kelleheyovi. Wal začal pomalu ustupovat dozadu. Bestie si přestala všimat Darkieva a ten se toho rozhodl využít. Popadl cepín a rozeběhl se k tvorovi. Musel zasadit tři hluboké rány mezi lopatky než bestie klekla na zem. Ale stále byla nebezpečná. Neopatrný Kellehey stačil schytat tržnou ránu na ruce, když se k ní blížil zpředu s nožem. Ale to už Darkiev dokonával dílo smrti a cepínem rozdával tvorovi jednu ránu za druhou. Bestie byla konečně mrtvá.

Prohlédli si dílo zkázy.

"Jsi zraněný, zavážu ti to."

"Tady ne, ještě přijde ten druhý velkej a nadobro nás tu pohřbí. Vezmi pláštěnku, zabalíme

do ní to mládě. Mělo by se do ní vejít a líp se to ponese. Tu samici asi neutáhnem." řekl

Kellehey.

Vytvořili provizorní nosítka a za tmy, kdy jim na cestu svítily jen hvězdy, protože Custos

byl v novu a Syris byl schovaný za planetou, se vydali na dlouhou cestu do města.

Cestou prohodili jen pár slov. Týkala se toho, za co ty peníze kdo utratí. Kellehey se rozhodl pro dovolenou v Gettysberqu. Darkiev nechtěl tradičně nic prozradit, ale jak ho znal, dá něco určité svoji mamince a zbytek investuje někde na burze. Už to, že se mu ho podařilo přemluvit na tento výlet, a tím ho vytáhnout z nezajímavého stereotypu, považoval Kellehey za úctyhodný výkon.

K ránu dali vysílačkou vědět starostovi městečka o svém triumfu a o návštěvě v jeho kanceláři.

V půl šesté začalo slunce vycházet nad obzorem. Oba pocítili nesmírný pocit úlevy, když se jim začínali zjevovat první vršky střech Ariknei. Namířili si to rovnou za starostou, protože samou tíhou tvora už pomalu ztráceli kontrolu nad svými prsty.

"No tak se pojd'te pochlubit, lákal je u dveří starosta a všichni i se dvěma policisty, kvůli případným nepříjemnostem, zamířili dovnitř dvoupatrové budovy, typickému příkladu moderní bezduché architektury. Došli do místnosti, která vypadala jako

ošetřovna. Kellehey s Darkievem se na sebe usmáli, i když se to oba snažili před sebou zamaskovat. "Tak si to rozbalte starosto." řekl Kellehey.

"Mariusi, to je tvoje práce." Zavolal starosta okresního biologa.

Mezitím co biolog přistupoval k zabalené mrtvole, začal starosta s rozdělováním lahve šampaňského a naléváním do tří skleniček.

"Pane, mohl byste na chvíli?" požádal Marius starostu.

Starosta odložil láhev na tác.

Kellehey s Darkievem poněkud znejistěli. Podívali se na sebe a Kellehey usrkl ze skleničky. Lonelovi to ale nedalo a přistoupil k rozbalené pláštěnce, ve které se ukrývalo mrtvé tělo. To co uviděl ho tak překvapilo, že i se skleničkou v ruce omdlel. Kellehey ho na poslední chvíli zachytil, ale rozbití sklenky už nezabránil. Koutkem oka zavadil o jejich trofej a okamžitě mu vše problesklo hlavou. Ten plyn z motorů stíhačky na vrcholku hory spolu s řídkým vzduchem v takové výšce jim oběma úplně zatemnil mozek.

"Betty, vždyť tak se jmenuje moje tříletá fenka!" uvědomil si.

V zápětí už cítil jen to, jak mu policista přiděluje na ruce pouta:

"Jste zatčeni za úmyslné zabití mláděte kriticky ohroženého druhu medvěda erniaka. Máte právo nevypovídat..."

"Kéž bych taky omdlel jako chudák Lon." pomyslel si Wal Kellehey.